

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. VII. Quòd patienter ferendæ sint neceßitates & ærumnæ à Deo
immissæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. II. 167
nu est cuiusque. Hæc est sapientia & amor
Dei, ut ea elegerit, quæ omnibus paterent, &
sine labore possent obtinere. Neminem ex-
cludit à suo Regno; & nemini voluit deesse,
quæ ad consequendum illud opus essent. Si
in diuitiis, honoribus, voluptatibus consti-
tueret salutem nostram, plures quàm modò
damnarentur: nam pauperum, ignobilium
& afflictorum numerus est innumerus, &
tunc esset maior; nam quò plures vellent es-
se diuites & felices, pauciores forent. Quid
iam dicam tibi, si non vis amplecti paupertatem,
humilitatem & crucem IESV, nec vides
immensum bonum quod est in imitatione
eius, nisi quòd hoc est quod dicit ipse, Qui
sequitur me, non ambulat in tenebris? Tu il-
lud non vides, quia ambulas in tenebris, dum
non sequeris IESVM.

CAPVT VII.

*Quòd patienter ferendæ sint necessitates
& ærumnæ à Deo immissæ.*

SI non vis sequi Christum, saltem ne fugias
illum: si non audes imitari, cur audes re-
pugnare, & contemnere eius similitudinem?
intolerabilis inuerecundia est & miserabilis
cæcitas, cum superabundans charitas Dei
adeò beneficentissima aliquibus sit, ut illos

L 4 etiam

etiam reluctantes faciat conformes Filio suo, non expectans quòd ipsi in hoc laborent, ne fortè deficiant in pugna & difficultatibus vltro se assimilandi vitæ Christi; sed ipse Deus propriâ manu id dignetur facere, concedendo paupertatem, occasiones humiliandi se, & labores; ipsi tamen renuant, & tam absint vt velint similes esse Vnigenito Dei, vt pudeat illos paupertatis, & omnium de quibus gloriatus est Dominus gloriæ, omnibusque viribus & artibus fugiant IESVM, quem sequi tenentur. Gratias deberent agere Deo, quòd sine labore suo & sine vllò periculo (non enim tunc vana præsumptio aut inanis gloria locum habet) similitudinem Vnigeniti sui dederit quæ tantoperè illi placet; & præsummâ indulgentiâ erga ipsos, cum alios vocet ad imitationem Christi, illos locet in illâ. Sed ingrati reluctantur, vt euadant similes superbo Lucifero; imò superbiores: numquam Lucifer se putauit meliorem Deo; illi verò tamquam si essent maiores, cum IESVM afflictum sine culpâ videant, ipsi ob infinitas culpas suas nolunt tangi: & se, qui peccatores sunt, volunt haberi velut meliores, & minùs dignos supplicio, quàm innocentissimum IESVM. Cur indignamur cum aliquid aduersum accidit? nam si culpa nostra præcessit, insolentia summa est, nolle se peccantem & nocentem

nocentem affligi, qui videt Christum innocentem punitum. Si nulla culpa præcessit, magis gaudeat, quia magis conformis est Christo, qui sine culpâ crucifixus fuit. Culpam, quam non commisisti in causâ, ne committas in labore ob impatientiam; quando gratias dupliciter acturus erat, & quia affligeris, & quia sine causâ innocenter. Quando tribulatur aliquis propter culpam, patientiam saltem debet habere: quando sine culpâ, lætitiâ quoque: maius est tunc augmentum gratiæ, maior similitudo IESU inculpati, & spes melioris profectus, cum non tam sit hæc afflictio ad emendandum præterita peccata, quàm ad augenda etiam merita futura, & præseruandas culpas: agnoscat in se summam indulgentiam Dei, quâ vsus est cum Matre suâ, præseruando illam. Christus passus est cruci pro te affigi à scelestissimis hominibus: cur tu à Deo tangi non feres patienter? melior & beneuola manus te molestat.

Filius cum verberatur à patre, si nimium clamet & ploret, plus solet verberari, & iam non percutitur ob culpam antiquam, quantum ob nouam clamoris impatientis: ita quando ægrè fers laborem à Deo immissum, & flagellum diuinum; accidit vt plus aggruetur, quia murmurat, quia quereris, quia sine patientiâ es. Sufficiens culpa est, vt te pu-

niat Deus, contemnere similitudinem filij sui, non agnoscere culpas tuas, impatientem esse. O Rex gloriæ, in quem desiderant Angeli respicere! faciem tuam non auertisti ab increpantibus & conspuentibus in te; genas tuas dedisti vellentibus, corpus tuum percutientibus, improperium expectasti & miseriam pro me: cur ego miser fugiam & auertam me à Deo & Patre meo correptore & benefactore meo? Gaude anima, conformando te ad exemplum Filij Dei in necessariâ paupertate, tribulatione, humiliatione, opprobriis. Apostoli ibant gaudentes à conspectu Concilij, quia digni habiti erant pro nomine IESU contumeliam pati. S. Paulus Miqui, nostræ Societatis, ibat gaudens ad conspectum populorum; præcisâ aure, vt maior ignominia esset, missus per vrbes ad contumeliam popularem, & publicam infamiam: deridendus cunctis, ipse tamen prior ridebat, frontem festiuam ostentabat, patientem, erectam, iucundam, quasi triumpharet solùm ob similitudinem Filij Dei; eamque meruit in se vsque ad crucem perfici, quam alacris amplexus est. Tu si non vis solari Christum, eius crucem suscipiens; ne contristes Spiritum sanctum, illam reiiciens: quam non quæris vltro, inuentam & oblatam ne recuses frustra. Si Iesus, cùm in itinere ad

re ad

re ad montem Caluariae cecidit cruce onustus, vellet vt tu pro eo ferres illam, áne illud excusares? quid si manibus propriis imposuisset humeris tuis, áne resisteres & repelleres? an potiùs osculareris horridum illud lignum, & manus illas sacrosanctas adorares? imò non tantùm ferre crucem, sed crucifigi loco Christi exoptares & peteres. Ecce crucem huius doloris, huius humiliationis, huius necessitatis, imposuit tibi Deus: cur reuicis? leuior est quàm Crux Christi. Si compatiens non vis consolari IESVM, consolare te compatienti IESV.

O consolator animarum, quid mihi accidere potest, cuius non inueniam abundans remedium, in tuis necessitatibus? Si languedo, in te à plantâ pedis ad verticem capitis non fuit corporis sanitas: vir dolorum, & sciens infirmitatem, verè languores nostros tulisti, & dolores portasti. Esurio? tu famelicus fuisti post quadraginta dies ieiunij, & tantoperè esuriisti, vt propter famem existimaret diabolus te posse inclinari ad peccandum. Sitio? & tu sitiisti in cruce, nec fuit qui daret potum: ego nec in cruce sum, & inueniam qui præbeat potum. Frigeo? tu algebas in præsepio. Quiete priuor? etiam te dormientem in naui excitauerunt Discipuli. Iniuria mihi fit? tu ad mortem innocenter fuisti

fuiisti

fuiſti condemnatus. Patior contumeliam? tu publicè à Pilato productus ad populum fuiſti, dicente, Ecce homo. Deſeſſus ſum? tu defatigatus ex itinere ſuper fontem ſedebas. Falsò inſimulor? tu in domo Caiphæ falſiſſimè accuſatus fuiſti. Reprehendor ob bona opera? tu quòd in ſabbato benefaceres. Detrahor? de te murmurabant quòd in principe dæmoniorum eiiceres dæmonia. Irrideor? tu ſubſannabaris à dicentibus, Alios ſaluos fecit, ſe ipſum non poteſt ſaluum facere. Aſperè mihi reſpondetur? & tibi aſperius; inſuper & colaphum impegit impius miniſter. Deſeror à familiaribus? tu à Diſcipulis fuiſti deſtitutus. Diſcedo à cognatis? tu à Matre ad patiendum proſectus. Contemnor in meis conſiliis? tua quoque doctrina ſpreta fuit, & eſt. Premor tentationibus? tu quoque tulifti eas in deſerto. Doleo ob lapſum fratris mei? tu doluiſti diſcipulum apoſtatam, & deſerentem veritatis ſemitam. Doleo ob defectus proprios? tu vidifti eos priùs, & doluiſti. Defectum deuotionis ſentio? tu clamaſti, Deus meus, Deus meus, vt quid dereliquiſti me? Quis igitur labor eſt, ſiue corporalis, ſiue ſpiritualis, cuius non habeamus refrigerium in Chriſto priùs laborante pro nobis? Hoc eſt quod dicit, Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati eſtis, & ego reficiam

reficiam vos. O dulcissima promissio, quæ solùm audita recreat! Si Christi labor aufert nostrum laborem, quantò magis eius gloria auferet? si ita necessitates Christi auxiliantur nobis, quid faciet potentia eius & diuitiæ? Sed auxilium istud, clementissime Domine, solùm exopto, vt patiar tecum; non vt me consoleris in hac vitâ, in quâ nec corporale nec spirituale gaudium cupere debet anima, nisi solùm pati tecum, & pro te.

CAPVT VIII.

Qualiter puritas corporis iuuat spiritum.

Qui cœnosam & insalubrem regionem incolit, non est mirum, si langueat sæpe; qui propitiam & puram, valebit: sic anima in puro corpore benè se habet; in immundo & cœnoso ægrotabit. Velut in prato florido & fragranti, est mens in carne mundâ. Corpora casta sunt deliciæ Dei; quid mirum, si sint animabus salubria? mentem liberam relinquunt vacare Deo, sine vllâ rerum temporalium curâ: lætificant conscientiam, spre-tâ sensibili voluptate, & amato Deo sine impedimentis. O amor meus, ô veritas sincerissima & purissima, si quidem non solùm debeo tibi ô Deus cordis humani dimidium mei, sed me totum; non tantùm mentem purificabo,